

Maa- ja metsätalousministeriö /
toimitus sähköpostilla kirjaamo@mmm.fi
PL30
00023 Valtioneuvosto

Viite: Lausuntopyyntöne 21.6.2010, MMM 03900/2008

Lausunto Vesihuoltolain tarkistamistyöryhmän väliraportista

HS-Vesi (Hämeenlinnan Seudun Vesi Oy) kiittää mahdollisuudesta antaa lausunto Vesihuoltolain tarkistamistyöryhmän loppuraportista. Olemme aiemmin lausuneet väliraportista, jota tämän lausunnon ensimmäinen osa mukailee.

HS-Veden tässä antama lausunto tarkastelee loppuraporttia ja siinä esitettyjä lakimuutoksia käytännön vesihuoltolaitostoiminnan järjestämisen kannalta ja vesihuoltolaitoksen näkökulmasta.

Lain soveltamisala (2 §)

Lain soveltamisessa on ollut epäselvyyksiä etenkin elintarvikkeita valmistavan teollisuuden osalta. Joidenkin toimitushäiriöiden jälkeen myös VVY (Vesi- ja viemärlaitosyhdistys) on ottanut asian esiin ja raportissa esitetty täsmennys (sovelletaan ”asutukseen *vesihuollon kannalta* rinnastuvan elinkeino- ja vapaa-ajantoiminnan vesihuoltoon”) on lain soveltamisalaan liittyen paikallaan.

Perusteluosassa viittaus siihen, että myös määrällisesti toiminnan tulee olla rinnastettavissa asutukseen, on tervetullut. Sen perusteella on helppoa ymmärtää, että esim. nykymalliset suuret alueelliset meijerit, voidaan rajata lain soveltamisen ulkopuolelle, koska niiden vedenkäyttö on asutukseen verrattuna poikkeuksellisen suurta ja jäteveden laatu poikkeavaa. Voi olla, että monellakin vesihuoltolaitoksella on tällaisten toiminnan harjoittajien kanssa normimuotoiset sopimukset liittymisestä ja käytöstä vakio- tai yleisine ehtoineen. Tätä asiantilaa lienee syytä sopimuksellisesti pyrkiä muuttamaan.

Vesihuollon yleinen kehittäminen (5 §)

On helppoa yhtyä työryhmän käsitykseen siitä, että vesihuollon kehittämissuunnitelma tulee jatkossakin olla suuntaa antava asiakirja jonka sisältövaatimukset ovat väljähköt.

Kuntakenttä ja vesihuoltolaitoskenttä on moninainen ja tarpeet eri paikkakunnilla ovat erilaisia.

Ylikunnallisten vesihuoltolaitosten osalta vesihuollon kehittämissuunnitteluun liittyy erityispiirteitä: Suunnitelman laadintavastuu on kunnilla ja kuitenkin niillä ohjataan ja suunnitellaan pitkälti kuntien vesihuoltolaitoksen/laitosten toimintaa ja kehittämistä.

Pirkanmaan ja Hämeen ympäristökeskusten oppaassa on käsitelty kehittämissuunnitelman sisältövaatimuksia, joista mm. vesihuoltopalveluiden toiminta erityistilanteissa ja verkostojen ja laitosten ylläpitoperiaatteet etc. ovat tyypillisesti vesihuoltolaitosten erityisosaamista. Käytännössä näitä asioita on tarkoituksenmukaista suunnitella ja ylläpitää vesihuoltolaitosten omissa suunnittelukäytännöissä, mutta voidaan ne toki sisällyttää myös kehittämissuunnitelmiin. Jos näin menetellään, niiden muuttaminen ja ylläpitäminen tulee olla vesihuoltolaitoksen normaalia rutiinitoimintaa eikä kunnallisesti tehtäviä vesihuollon kehittämissuunnitelmaan liittyviä päätöksiä.

Oleellista on ylikunnallisten laitosten osalta se, että jos suunnittelulla pyritään (omistajaohjauksen luonteisesti) asettamaan erilaisia tavoitteita tai vaatimuksia vesihuoltolaitoksen toiminnalle, tulee niiden olla johdonmukaisella tavalla samanlaisia (ellei muuta ole sovittu) kaikkien kuntien kehittämissuunnitelmissa. Käytännössä tämä on johtanut siihen, että kehittämissuunnitelma tehdään laajana ylikunnallisena yhteistyöprojektina, ja tuloksena on asiakirjamateriaali jossa on yleinen vesihuoltolaitoksen toimintaan liittyviä osia ja erilliset kuntakohtaiset osiot, jotka hyväksytään erikseen kussakin kunnassa.

Esitetty kuulemisvaatimus ja vaatimus kehittämissuunnitelmasta tiedottamisesta on perusteltu ja helposti toteutettavissa.

Valvontaviranomaisten kuulemisoikeus suunnitelmaa laadittaessa kaipaisi täsmennykseksi sen, että kuuleminen olisi luonteeltaan asiantuntijakuulemista eikä ennakkovalvontaa.

Hulevesien hallinta (6§)

Hulevesien hallinnan vastuita on syytä kehittää. Erillisviemäröidyilläkin alueilla hulevesiviemäriin liittymisaste on korkea ainoastaan ns. uudisrakennusalueilla, jossa vesihuoltoverkostot ovat olleet valmiina jo rakennuskannan muodostumisvaiheessa.

Monesti maankäytöllä on ratkaiseva merkitys alueiden kuivatukseen: maankäytöllä voidaan myötävaikuttaa siihen, että hulevesien imeytys tapahtuu mahdollisimman lähellä niiden muodostumispaikkaa jolloin tarve johtaa niitä alueilta pois pienenee. Näin pistemäinen hulevesien kuormitus (hulevesiviemäriin purkupaikka) pienenee, suuret hulevesien määrän vaihteluun liittyvät ongelmat purkupisteessä ja hulevesiverkostossa vähenevät ja tulvaongelmiin pystytään vaikuttamaan. Hulevesien vaihtoehtoisia imeytyksiä ja hidastuksia suunnittelemalla voidaan vaikuttaa myönteisesti myös luonnon vesitasapainoon: mm. uomien luonnolliseen säilymiseen ja pohjavesien luonnolliseen taseeseen.

Mikäli ilmastonmuutos kehitty ennustettuun suuntaan, jolloin sateiden ääri-ilmiöt lisääntyvät, hulevesien pääsääntöinen johtaminen putkiverkoston käyttäen käy epätarkoituksenmukaiseksi sekä ympäristösyiden että taloudellisuuden kannalta.

Pilaantuneilta alueilta johdetaan nykyisinkin lupamääräysten mukaisesti hulevedet jätevesiviemäriverkon kautta jätevedenpuhdistamoilla käsiteltäväksi silloin kun se on mahdollista ja siihen on syytä. Alueilla missä on riskiä hulevesien laadun suhteen (esim. huoltoasemat) voidaan nykyisten ympäristömääräysten nojalla määrätä riskialueiden huleveden johdettavaksi jätevedenpuhdistamolle, jolloin asiasta kuullaan vesihuoltolaitosta ja johtamisesta laaditaan erillinen sopimus.

Loppuraportissa tulee hulevesien hallinnan järjestelyyn erillinen ehdotus kuin väliraportissa. Yleisesti ottaen olisi ollut johdonmukaisempaa, jos hulevesien hallinta kokonaisuudessaan putkiverkko mukaan luettuna olisi siirretty kunnan tehtäväksi.

Vesihuoltolaitoksen toiminta-alueet (7§)

Työryhmä on kiinnittänyt huomiota erityisesti toiminta-alueiden hyväksymiseen ennen vesihuoltoverkoston rakentamista ja toisaalta vesihuollon järjestämisvelvollisuutta.

Käytännössä on niin, että kun asutuskeskuksissa ja taajamissa toteutetaan kaavoituksen mukaista maankäyttöä ja rakentamista, vesihuoltoverkostot rakennetaan kattamaan koko alue. Tässä suhteessa toiminta-aluepäätös on voinut odottaa ”seuraavaa” käsittelyä ilman sen kummempia hallinnollisia ongelmia: verkostot ovat olemassa, tonttijohtojen alkuosat (osuudet runkojohdoista tonttien rajoille) rakennettu ja kiinteistöt pitävät liittymistä itsestään selvänä asiana. Ehkä toiminta-alueiden ennakoiva määrittäminen korostaa toiminta-alueiden merkitystä joka nykyään varmaankin vaihtelee paikkakunnittain kovasti.

Ennakoivasta määrittelystä voi tulla käytännössä ongelmia. Nykyisellään velvoite vesihuollosta huolehtimiselle (vesihuoltolaitos) ml. johtojen ulottamiseen tiettyyn etäisyyteen kiinteistöstä ja toisaalta kiinteistön liittymisvelvollisuus ovat hyvin selviä asioita toiminta-alueella eivätkä juuri vaadi tulkintaa. Esitetystä mallissa edellytetään kuitenkin tulkintaa sen suhteen, onko verkostot toteutettava yhdyskuntakehitystä vastaavasti vai onko niiden toteuttaminen vielä ajankohtaista?

Esimerkiksi mahdollisista ongelmista käyköön vaikka yhdyskunnan reuna-alueella (ns. lievealue) oleva kaavoitettava alue, jossa on jo jonkin verran vanhaa asutusta mutta ei vielä verkostoja. HS-Veden käsityksen mukaan toiminta-alueiden ennakoivalla määrittämisellä ei juuri saavutettaisi mitään käytännön etuja mutta sitä vastoin toiminta-alueen käsite hämärtyisi. Lisäksi varsinkin kasvukeskuksissa, joissa maankäyttöä toteutetaan nopealla syklillä maanhankinnan jälkeen (ja usein yksityiselle maalle kaavoittaen), ei toiminta-aluepäätöksiä muutenkaan tehdä käytännössä ”lennosta” vaan ehkä muutaman vuoden välein. Toiminta-aluepäätös edellyttää kuitenkin kohtuullisen tukevan hallinnollisen käsittelyn. Näin tämä ennakointi jäisi joka tapauksessa vaikeasti toteutettavaksi.

Hulevesiverkon toiminta-alueen hyväksyminen vesihuoltolaitokselle on perusteltua, sitä vastoin laista puuttuu maininta siitä, että osa hulevesistä voidaan ja käytännössä täytyykin viemäroidä mastoon tai avo-uomaan jota ylläpitää joku muu organisaatio

kuin vesihuoltolaitos. Tulisiko nämäkin alueet esittää kunnan päättämässä huleveden toiminta-alueessa.

Erikoiselle tuntuu ajatus siitä, että kunta päättää alueet joilla hulevesiä voidaan johtaa jätevesiviemäriin kun vuosikausia päämääränä ja myös jätevesien johtamislupien ajatuksena on ollut päinvastainen: erillisviemäröinnin edistäminen. Käytännössä vaara, että katujen kuivatusvesiä enenevässä määrin johdetaan jätevesiviemäriin kasvaa, kun kunta siihen antaa itse itselleen luvan.

Toiminta-alueen hyväksyminen (8 §)

Toiminta-alueen suhteen ylikunnallisten vesihuoltolaitosten osalta pätee sama kuin kehittämissuunnittelunkin: jos vesihuoltolaitoksen tavoitteena on toimia kussakin kunnassa yhdenmukaisin periaattein, tulee toiminta-alueiden rajauksetkin toteuttaa tällä tavoin yhdenmukaisia periaatteita noudattaen. Näin siitäkin huolimatta, että niistä tekee viimekäden päätökset kukin kunta erikseen. Ylikunnallisesta toiminnasta huolimatta HS-Veden nykyisissä ja entisissä kunnissa ei ole keskusteltu kuntarajat ylittävistä toiminta-alueista, vaan hyväksyntämekanismi on toiminut kussakin kunnassa hyvin erikseenkin.

Raportissa viitataan siihen, että ”Rajaukset ovat usein kapeampia kuin vesihuoltolakia säädettäessä tarkoitettiin” on varmaan oikea - jos aikoinaan todella näin tarkoitettiin? Vanhan Vesi- ja viemärlaitoslain aikana alueet oli määritelty kaiketi laajempina kokonaisuuksina kuin nykyisen lain aikana, mutta nykyiseen rajaustapaan on syynsä. Nykyinen tarkka rajaus johtuu selkeämmistä vesihuoltolaitoksen ja liittyjän välisistä vastuista ja ehkä on haluttu tietoisesti välttää turhaa liittämispakkoa ja vapautushakemuksia liittämispakosta. Nykyisessä laissa on ollut epäselvää, millaisia kiinteistöjä liittämispakko koskee: toiminta-alueella oleva loma-asunto on usein tästä hyvä esimerkki eriasteisine varustelutasoineen. Käytännön työssä toiminta-alueet on järkevää määritellä tarkasti jolloin asiakkaankin kannalta on helppo ymmärtää hänen omat velvollisuutensa tässä suhteessa.

Tavoitteellisen aikataulun määrittäminen toiminta-aluepäätösten yhteydessä on luonnollista ja lisää asukkaiden mahdollisuuksia omien vesihuoltoratkaisuidensa tekemiseen. Myös alueiden esittäminen kartalla on luonnollista, kuten myös valvontaviranomaisten kuuleminen ennen alueista päättämistä.

Vesihuoltolaitostoiminnan talouden kannalta on tärkeää, että jatkossakin saman vesihuoltolaitoksen toiminta-alueiden eri osissa voi määrätyn perusteella olla voimassa erilaiset liittymis- ja perusmaksut. Samoin liittämistavat saattavat erota eri puolilla (esim. paineviemäri järjestelmät / viettoviemärit).

Toiminta-alueen supistaminen (8a§)

Toiminta-alueen supistaminen tulisi määritellä. Tärkeää tässä on, että toiminta-alueen pienentämiseen ei tule lisäedellytyksiä silloin, kun supistettavalle alueelle ei ole liittynyt kiinteistöjä.

Liittämisvelvollisuudesta vapauttaminen (11 §)

Liittämisvelvollisuuden suhteen nykyinen voimassa oleva vesihuoltolaki on ollut käytännön toimijan kannalta selkeä lukuun ottamatta kiinteistön käsitteeseen liittyvää vaikeutta (minkälainen kiinteistö on sellainen, että se tulisi liittää esim. varustelutason osalta). Valvontaviranomaiset eivät ole olleet erityisen aktiivisia patistelemaan toiminta-alueella olevia pysyvästi asuttujakaan kiinteistöjä liittymään vesihuoltolaitoksen verkostoihin. Anomuksia liittymisvapaudesta on tullut vähänlaisesti johtuen ehkä juuri mainitusta viranomaisten passiivisuudesta tässä asiassa. Toisaalta palvelulaitoksena toimivan vesihuoltolaitoksen kannalta ns. ”pakkoliittäminen” on erityisen epätoivottava tilanne, eikä se liene käytännössä edes realistista.

Liittämisvelvollisuudesta vapauttamisen suhteen on vesihuoltolaitoksen kannalta erityisesti huomattava se, että verkostojen rakentaminen ja näin ollen vesihuollon talouden ylläpito edellyttää korkeaa liittymisastetta siellä, missä kiinteistöjä varten verkostoja on rakennettu.

Työryhmän raportissa todetaan, että toiminta-alueiden huolellinen rajaaminen vähentää vapautusanomuksia verkostoon liittymisestä. Tämä pitää paikkaansa ja tämänkin takia toiminta-alueet kannattaisi jatkossakin pitää tarkkaan rajattuina (jopa kiinteistöjen rajojen tarkkuudella), jotta välttyttäisiin turhilta hakemuksilta ja mahdollistettaisiin osaltaan asiakaslähtöisen vesihuoltolaitostoiminnan kehittäminen.

Työryhmän esitys ympäristökeskuksen kuulemisen rajaaminen uuden lain ulkopuolelle on perusteltu ja muutenkin työryhmän näkemykseen liittymisvelvollisuudesta vapauttamiseksi on helppoa yhtyä.

Liittämiskohdat (12 §)

Liittämiskohta määrittää normaalisti sekä vesihuoltolaitoksen ja kiinteistön välisen investointi- ja kunnossapitorajan. Vesihuoltolaitoksilla on monenlaisia liittämiskohtia ja HS-Veden toiminnassa on useita erilaisia historiasta (liittymissopimukset) johtuvia liittämiskohtaperiaatteita, vaikka liittyjiä tulisikin periaatteessa kohdella yhdenmukaisin periaatein. Käytännössä vaikeinta on kunnossapitoon liittyvien rajojen määrittäminen esim. tonttviemärin tai vesijohdon vikatilanteessa erityisesti silloin, kun vika tapahtuu päivystysaikana. Tällöinhän joudutaan kenttäolosuhteissa päättämään kenen kunnossapidon piiriin vian hoitaminen kuuluu. Liittämiskohtaan liittyvä lain kohta olisi pidettävä näistä syistä mahdollisimman selkeänä.

Työryhmä esittää erityisen kohtuuttomuuslauseen lisäämistä lainkohtaan. Tämä johtunee muutamasta (vaiko peräti vain yhdestä ?) erityistapauksesta, jossa kiinteistön omistaja on joutunut maksamaan kohtuuttoman paljon liittymisestä katualueella toteutuneiden korkeiden rakennuskustannusten takia. Asia voitaisiin kyllä ratkaista muullakin tavalla kuin lakiin kirjaamalla - kuten normaalisti tapahtuukin.

Uudisrakennusalueilla (kaava-alueet etc.) vesihuoltolaitokset lähes pääsääntöisesti rakentavat ns. tonttijohtojen alkuosat valmiiksi kaikille kaavan mukaisille tonteille. Tällä vähennetään kokonaiskustannuksia ja vältetään kadun avaamiselta tonttijohtotöiden yhteydessä. Alkuosien taksat vaihtelevat vesihuoltolaitoksittain paljon, mutta lienevät kustannuksiin nähden kohtuullisia ja ovat käsittääkseni aina samoja, riippumatta kummalla puolella verkostoa kiinteistö sijaitsee. Tältä osin työryhmän lisäysehdotusta kohtuullistamiseksi ei siis tarvita.

Monella vesihuoltolaitoksella liittämiskohta sijaitsee tontin rajassa (ainakin kaavoitetuilla alueilla), jolloin vesihuoltolaitos automaattisesti investoi ja kunnossapitää yleisellä alueella olevan verkoston osan. Näiden laitosten osalta työryhmän lisäysehdotus kohtuullistamiseksi ei ole tarpeellinen.

Esitetty kohtuullistamislause tulisi käytännössä sovellettua lähinnä täydennysrakentamisen ja jo rakennetuilla alueilla sellaisten kiinteistöjen liittymiseen, jotka eivät syystä tai toisesta ole aiemmin verkostoihin liittyneet.

Vesihuoltolaitokset rakentavat yhä vähenevässä määrin omana työnä ns. jälkiliittymiä tai esim. täydennysrakentamisen yhteydessä toteutettavia liittymiä. Tämä on sopusoinnussa liittyjän valinnanvapauden kanssa ja sen kanssa, että monopolina toimiva vesihuoltolaitos ei toimi sellaisilla liiketoiminnan alueilla, jossa on vapaata, kilpailtua palvelutarjontaa. Näissä tapauksissa vesihuoltolaitoksen rooli on määrittää liittämiskohta verkostossa ja osaltaan valvoa rakentamisen tasoa myös tonttijohtoon osalta (esim. asennussyvyys). Katuviranomaisen tehtävänä on valvoa rakentamista muulta osin yleisellä alueella ja antaa tähän tarvittavat luvat etc. Liittymän rakentaminen toteutuu tällöin liittyjän ja rakentajan välisen sopimuksen perustella esim. tuntityönä tai kiinteähintaisella urakalla. Jos kallioon tai muuhun rakentamiskustannusta nostavaan seikkaan törmätään, jää se tässä mallissa rakentajan ja rakennuttajan väliseksi asiaksi, koska vesihuoltolaitoksella ei ole sopimuksellista roolia rakentamisessa. Kallion tms. olemassa oloa ei yleensä voida arvioida siinä vaiheessa kun täydennystontille annetaan liittämiskohtaa, vaan liittämiskohta annetaan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen mukaisesti runkojohtoon silloin kun se on laitoksen käytäntö. Tulisi kummallinen tilanne, jos tässä tapauksessa liittämiskohtaa muutettaisiin rakentamisen kustannusten tultua selväksi esim. ennakoimattoman louhinnan johdosta.

Yllä mainittu on vain esimerkki niistä hankaluuksista joita työryhmän esittämä kohtuullistamispäätös toisi tullessaan. Tämän johdosta näemmekin, että tällaista kohtaa lainsäädäntöön ei asettaisi lainkaan vaan asia hoidettaisiin muun tasoisella ohjeistuksella koska kyse on – kuten työryhmän raportissa todetaan – lähinnä vain yksittäistapauksista.

Kokonaisuudessaan 12 § muuttaminen on tarpeetonta ja esitämmekin, sen säilyttämistä vanhassa muotoilussa.

Vesihuoltolaitteiston suunnittelu, rakentaminen, kunnossapito ja käyttö (13 §), vesihuoltolaitoksen tarkkailuvelvollisuudet (15§)

Kohta 13 § on tarpeellinen. Ei kommentteja.

Kohta 15 §

Raakaveden määrään tai laatuun liittyvään tarkkailuvelvoitteeseen ei ole kommentoitavaa. Vesihuoltolaitoksen omaan toimintaan liittyy mitä suurimmassa määrin raakaveden laadun ja määrän perinpohjainen tunteminen.

Vesihuoltolaitostoiminnan keskeisiä tulevaisuuden uhkakuvia ovat verkostojen rappeutumisesta aiheutuvat ongelma ja erityisesti niiden välittyminen veden laatuun ja toimitusvarmuuteen ja ympäristöpäästöihin viemärien osalta.

Verkostojen saneeraustason lisääminen ei ole lainkaan yksinomaan taloudellinen ongelma, vaan saneeraukseen liittyy ennen kaikkea usean kadulla operoivan organisaation saneeraustoimenpiteiden yhteensovittamista.

Työryhmä ei esitä yksityiskohtaisia säädöksiä vesihuoltolaitteistojen ylläpidosta ja saneerauksesta. Tämä on hyvä ja oikea linjaus, samoin kuin selvillä olo velvollisuuden ulottaminen laitteistojen kuntoon. Myös perusteluosassa on asiaa käsitelty siksi laajasti, että työkaluja laitteiden ja verkostojen kunnan ja riskien arviointiin voisi ajatella jatkossa lain perusteella löytyvän. Toivottavasti tätä kohtaa myös avataan lisää erilaisilla ohjeistuksilla.

Vesihuollon varautumisvelvollisuudet (15a §)

Lakiin esitetään vesihuoltolaitoksille niiden toimintaan liittyvien riskien arviointia sekä suunnitelmaa erityistilanteisiin varautumiseksi. Tarvittaessa näitä voitaisiin täsmentää asetuksella. Tältä osin lakiin on esitetty vesihuollon erityistilannetyöryhmän esityksen mukaisia asioita. Erityistilannetyöryhmän esitys (7) desinfiointivalmiuksista voidaan (ja tulisi) kirjata erityistilannetyöryhmän esityksen mukaisesti esim. talousvesiasetukseen.

Riskien arviointi ja suunnittelu niiden vaikutusten vaimentamiseksi on nykyaikaista vesihuoltolaitostoimintaa ja sen kirjaaminen lakiin on perusteltua.

Olisi tärkeää, että ne laitokset joille vedensaanti ja viemärointi ovat ensiarvoisen tärkeitä, velvoitettaisiin myös varautumaan erityistilanteisiin. Käytännössä tähän on törmätty mm. elintarviketeollisuuden osalta kun on ollut vaikeaa ”markkinoida” laitoksille toiminnan turvaavaa toista tonttijohtoliittymää.

Maksut (19 §)

Hulevesiviemärin käyttömaksu on perusteltu ja hyvä uudistus. Yleiset alueet ovat hulevesijärjestelmien suurin yksittäinen käyttäjä ja kustannusvastaavuuden periaate ei voi toteutua ellei näistä palveluista voida periä erillistä maksua. Ehdotammekin sanamuotoa muutettavaksi niin, että ”Vesihuoltolaitoksen **tulee** periä käyttömaksua myös huleveden viemäroinnistä”. Tällä muotoilulla turvattaisiin se, että kustannusvastaavuuden kannalta hinnoittelu vietäisiin oikeaan muotoon myös käytännössä.

Vesihuoltolaitosten kirjanpidon eriyttäminen (20 §)

Hyvä ja perusteltavissa oleva muutos. On tärkeää, että monopoli-asemassa olevien vesihuoltolaitosten taksaperusteet ovat nähtävillä ja uskottavia.

Kohta 20b on lievästi ristiriitainen niiden laitosten (valtaosa) jotka eivät peri hulevedestä käyttömaksua. Tulisi esittää hinnoitteluperusteet mutta maksua peritään käytännössä jätevesimaksun yhteydessä. Tämä johtaa siihen, että nämä hinnoitteluperusteet ovat osa jäteveden hinnoitteluperustetta mikä lienee hyväksyttävä menettely ?

Jos vesihuoltolaitosten taloudellista valvontaa päätetään lisätä, katsomme, että Energiamarkkinaviraston soveltuvuutta tähän tehtävään selvitettäisiin ensisijaisena vaihtoehtona.

Vakiohyvitys (27 a ja b §)

Vakiohyvitystä koskeva sääntely ei ole tarpeen vesihuoltolaissa ja se tulisikin käsityksemme mukaan jättää pois. Korvausvaatimukseen voidaan vastata hinnanalennusta ja vahingonkorvausta koskevien säädösten nojalla. Vesihuoltoa ei saa rinnastaa sähköön, liian nopea veden takaisin kytkentä saattaa jopa aiheuttaa terveydellistä riskiä.

On selvää, että sääntelyä ei voida soveltaa erityisesti hulevesien viemärointiin.



Timo Heinonen
toimitusjohtaja
HS-Vesi (Hämeenlinnan Seudun Vesi Oy)